

Зневіра - Джерело

Написав Християна
Четвер, 12 березня 2015, 09:35

Понуре обличчя. Засмучені очі.
Розбився, зневірився. Як далі жити?
Непрохані сльози, недоспані ночі,
Немає провітку у цьому й на мить.

Де радість минула? Де віра, надія?
Тягар тисне серце, а там – пустота.
Вже інших втішає загублена мрія
І сяє для когось прекрасна мета.

Чому так? Чи мало стояв на колінах,
Старався як міг, йшли і сили, і час
Надармо. Бо зараз надія в руїнах
І тисне зневіри зміїний каркас.

Немає межі наріканням, ні спину:
Уламки, завали, як далі йти?
Та чим Бог заставити може людину
З дороги своєї на стежку зійти?

О, скільки доріг на духовнім довкіллі
Пустує, шляхів, де завал барикад.
Це Бог зупиняє людей у свавіллі,
Руйнує їх волю, вертає назад.

Пильнує хто Боже – побачить помилки,
Покається, стежку до Нього знайде.
Бажає хто свого – як зломана гілка
Засохне в руїнах і там пропаде.

Та Руки Святії підняти готові!
Як можна зневірितись в Бозі, скажіть,
У Правді, у Вірному, в Дивній Любові?
Він іншим не був і не буде й на мить.

У Господа можна знайти порятунок,
Не в собі, не в друзів, і не в ворогів.
Довіртесь Христу, дайте серце в дарунок,
Й відступить зневіра, журба і сумнів.
